

## *Toimittajalta.*

Kun aamulla heräsin, kaikuivat korvissani seuraavat lauseet, jotka unessani olin kuullut:

„Jos ken on minulle hyvä, olen minä hänelle hyvä. Jos ken on minulle paha, olen minä hänelle hyvä. Siten kaikki tulevat hyväksi.

„Jos ken on minulle lempeä, olen minä hänelle lempeä. Jos ken on minulle kova, olen minä hänelle lempeä. Siten kaikki tulevat lempeiksi.

„Jos kohtalo on minulle lempeä, iloitsen ja olen kiittollinen. Jos kohtalo on minulle kova, nöyryyn, alistun ja olen iloinen. Siten kohtalo aina käy hyväksi.“

Mistä olin lukenut nuo Laotsen kaltaiset sanat? Kuka oli ne lausunut? En löytänyt niitä Taotekingista enkä Konfutsen sanoista. Ei Buddhakaan ollut niitä lausunut Dhammapadassa.

Mutta pyhä niiden tuoksu sittenkin oli.

\*

En ole koskaan ollut innostunut päiväpolitiikkaan, en sanomalehdistä koskaan seuraa en suuria enkä pieniä poliittisia tapahtumia, ja vaikka olen ymmärtänyt tämän johtuvan puutteellisesta käsityskyvystä, poliittisessa merkityksessä „kovasta päästä“, olen aina myös uskonut, että innostumattomuuteni syy on ainakin osaksi myös etsittävä poliittisen maailmanpuuhan omasta luonteesta. Mieltäni on tympäissyt sisäpolitiikassa se, että se on kuin mikäkin puoluepyyteiden temmellyskenttä, ja ulkopolitiikassa se, että se on yhtämittaista oman maan etujen valvomista toisten maiden ja kansojen kustannuksella, jota vastoin politiikka sinään on silmissäni väikkynyt inhimillisen työskentelyn mitä korkeimpana ja pyhimpänä alana, josta itsekkäät pyyteet, tavalliset intohimot ja jesuiittamaiset laskelmat ovat kokonaan syrjäytetyt. Päiväpolitiikka on sentähden aina vaikuttanut minuun jonkinlaisena laillisena prostitutsionina. Tällä arvostelullani en ole mielessäni tarkoittanut politikoitsijoita, joiden personalliset vaikuttimet ovat saattaneet olla kuinka yleviä tahansa, vaan itse järjestelmää ja sen suvaitsemia ohjelmia.

Joka tapauksessa olen tuntenut vieraantumusta ja kyyttömyyttä ja tyytynyt poliittisten ihanteiden näkemiseen ja niiden esoteeriseen toteuttamiseen, kuten äskenkin olen ollut tilaisuudessa selittämään tämän lehden palstoilla. Ihanteihini on aina kuulunut yhteiskunta, jossa elämä olisi rakennettu veljeyden pohjalle, ja maailma, jossa kansat eläisivät vapaina, itsenäisinä, toisiaan tukevana ja ikuisessa rauhassa keskenään. Sentähden kirjoitin jo v. 1906 uudesta tulevasta Suomesta, jossa elämä uhkuisi onnea, ja sentähden olen vuosikymmeniä yhdessä monen monen teosofin kanssa uneksunut Europan Yhdysvalloista, johon esim. C. W. Leadbeater viittasi

kirjoituksessaan „Kuudennen juurirodun alkuvaiheet“ vuonna 1910 (kts. Tietäjä 1910-1911) ja josta itse puhuin esim. Tietäjässä 1917.

Näin ollen voitte, rakkaat lukijat, kuvitella iloani ja riemuani, kun tänä kesänä sain tarkemmin tutustua poliittisaatteelliseen liikkeeseen, jonka ohjelma tähtää juuri mainitseni ihanteiden toteuttamiseen Europan kansainvälisessä elämässä. Tätä liikettä edustaa ja sen ohjelman puolesta työskentelee ns. *paneuroppalainen liitto*, joka on toiminut vuodesta 1923. Sen perustaja ja johtaja on itävaltalainen tohtori, kreivi *Richard Coudenhove-Kalergi*. Kuuden toimintavuotensa aikana se on levinnyt useimpiin eurooppalaisiin maihin, ja monet tunnetut valtiomiehet y. m. kuuluisuudet ovat tunnustaneet kannattavansa sen ohjelmaa; niinpä esim. Briand Ranskassa ja Stresemann Saksassa.

Paneuroppalaisen Liiton (unionin) ohjelma on seuraava:

1. Paneuroppa-liike on joukkoliike, joka noustun puolueiden yläpuolelle tarkoittaa Europan yhdistämistä.

Paneuroppalainen liitto on paneuroppalaisen liikkeen kannattaja.

2. Paneuroppalaisen liiton tarkoituksena on panamerikkalaisen unionin kaltaisen sisarorganisaation luominen.

3. Paneuroppa-liikkeen päämääränä on kaikkien sitä tahtovien ja siihen kykenevien eurooppalaisten valtioiden yhteenliittyminen poliittis-taloudelliseen valtioliittoon, joka perustuu yhtäläiseen oikeuteen ja rauhaan.

4. Paneuroppa-liikkeen yleispoliittinen ohjelma on: ystävällinen yhteistyö Kansojen Liiton kuten muidenkin poliittisten mannermaiden kanssa.

5. Paneuroppalainen liitto pidättyy kaikesta sekaantumisesta sisäpoliittisiin kysymyksiin.

6. Paneuroppalainen liitto jäsenöityy valtioiden mukaan; jokaisella valtiolla on oma itsenäinen komiteansa, joka autonomisesti huolehtii omasta taloudestaan.

Paneuroppalaisen liiton keskustuimisto, joka ylläpitää kaikkien eri valtioissa toimivien liittojen keskinäistä yhteyttä, sijaitsee Wienissä.

7. Paneuroppalaisen liiton merkinä on punainen risti kultaisella auringolla.

Paneuroppalaisen liiton johdossa on tällä hetkellä seuraavat henkilöt:

Kunniapresidenttinä: Aristide Briand, ranskalainen ulkoministeri;

presidenttinä: R. N. Coudenhove-Kalergi (liikkeen perustaja).

Keskusneuvoston jäseninä:

Belgian	puolesta:	A. van de Vyvere, ent. ministeri;
Eestin	„ :	Ch. R. Pusta, lähett., ent. ministeri;
Itävallan	„ :	Ignaz Seipel, kansleri;
Kreikan	„ :	Nicola Politis, lähettäjä;
Liettuan	„ :	J. Pauluks, ent. ministeri;
Puolan	„ :	Aleksander Lednicki, ent. ministeri;

Ranskan	„ :	Louis Loucheur, ministeri;
Saksan	„ :	Paul Loebe, valtiopäivän puheenj.;
Tshekkoslovakian	„ :	Vàclav Schuster, ent. ministeri;
Unkarin	„ :	Georg von Lukács, ent. ministeri.

Paneurooppa-aatteen ovat tavattoman monet johtavat poliitikot viime vuosina ilmoittaneet hyväksyvänsä. Tahdon mainita yllä olevien lisäksi muutamia nimiä, joilla on kaikua meidänkin maassamme: kreivi Bernstorff, senaattori W.E.Borah, Joseph Caillaux, lordi Robert Cecil, Edouard Herriot, Herbert Hoover (Yhdysvaltojen presidentti), Thomas G. Masaryk, Francesco Nitti, Primo de Rivera, Gustav Stresemann, Albert Thomas, Emile Vandervelde ja suomalainen Hjalmar Procopé. Tunnetuista ei-poliittisista henkilöistä mainittakoon Ruotsin arkkipiispa N. Söderblom.

Mikä nyt seikkaperäisemmin tarkastettuna on paneurooppalainen ohjelma?

Se on Europan Yhdysvallat, mutta näihin Yhdysvaltoihin kuuluisi ainoastaan n. s. länsi-Europpa, s. o. kaikki valtiot paitsi Venäjän Neuvostotasavallat ja Englanti. Kartalla voidaan vetää suora viiva Petsamosta Konstantinopoliin; sen länsipuolella on Paneurooppa.

Miksi ei Venäjä eikä Englanti? Luonnollisista syistä. Venäjä on ulottanut valtansa ja vaikutuksensa Aasiaan. Venäjä ei hyväksy länsieurooppalaista yhteiskuntamuotoa ja kulttuuria. Venäjä on luomassa uutta euraasialaista kulttuuria. Englannin mahti taas ulottuu Amerikkaan (Canada), Austraaliaan, Afrikkaan ja Aasiaan, pitäen vain ikäänkuin päämajansa Britannian saarilla Europassa; Englannin intressit ovat täten varsinaisesti Europan ulkopuolella.

Paneurooppaan luetaan myös länsivaltojen siirtomaat, joita pääasiallisesti on Afrikassa (Libya, ranskalainen Afrikka, Angola, Kongovaltio, Mozambique, Madagaskar), jonkun verran myös muualla (hollantilainen India, ranskalainen taka-India, Guyana y. m.)

Coudenhove-Kalergi jakaa maapallon viiden suuren maailmanvallan kesken:

1. Britannian maailmanvalta;
2. Neuvosto-Venäjän maailmanvalta;
3. Itä-Aasia (Kiina ja Japani);
4. Pan-Amerikka (Yhdysvallat, Mexiko ja Etelä-Amerikka, jotka jo ovat muodostaneet panamerikkalaisen liiton; sen keskustoimisto on Washingtonissa);
5. Pan-Eurooppa.

Kun Paneurooppa muodostuu, silloin on voima niin tasaisesti jaettu viiden maailmanvallan kesken, että olisi järjetöntä esim. Venäjän ajatella Europan valloittamista; nyt Venäjä saattaa kyllä suunnitella valtansa ulottamista toiseen tai toiseen Europan pikkuvaltioon. Entiset Europan suurvallat ovat näet nykyään vain pikkuvaltioita, joiden yksitellen varmasti käy hyvin huonosti tulevaisuudessa, elleivät

ymmärrä liittyä yhteen. Paneuroppa on nykyisten kansallisten pikkuvaltakuntien ainoa pelastus.

Mutta kun Paneuroppa on muodostunut, ei sen tarkoituksena suinkaan ole seistä minkään muun maailmanvallan vihamiehenä. Päinvastoin se tarjoaa kätensä toisille ja sanoo: liittykäämme yhteen veljelliseen maailmanliittoon, joka tekee kaikki sodat maapallolla mahdottomiksi ja jossa viisi suurta maailmanvaltaa toisiaan tukien ajavat planetaarista politiikkaa!

Nämä näköalat, jotka ennen pysyivät korkeina ihanteina, näyttävät nyt niin helpoilta toteuttaa. Yhden ihmisen poliittinen nero on tehnyt ne jokapäiväisellekin järjelle tajuttaviksi. Aatteet ovat olleet kauan ilmassa, mutta kiteytyivät toht. Coudenhove-Kalergin mielessä loogillisiksi todellisuuskuviksi.

Ken saksaa osaa lukea, hänelle suositan Coudenhove-Kalergin kirjan *Paneuroopa*.

\*

Toinen kirja, jota suositan meikäläisille luettavaksi ja rakastettavaksi, on Stanley Jonesin *Christ on the Indian Road*, joka äsken ilmestyi suomeksi nimeltä *Intian polkujen Kristus*. Siinä ruusuristiläiset näkevät oman elämänymmärryksensä ilmi-elävänä kuvastuvan amerikkalaisen papin koetellusta ja kirkastuneesta kristinuskosta. Kirjantekijä on parikymmentä vuotta toiminut protestantisena lähetyssaarnaajana Indiassa, joutunut lähelle Indian kansaa ja tullut vilpittömästi vakuutetuksi siitä, että Indian vanhalle, filosofiseen ajatteluun tottuneelle kansalle ei sovi tarjota länsimaalaista kristillistä kirkonuskoa. Indian täytyy saada vapaasti rakentaa oma kirkkonsa, tulkoon siitä vaikkapa länsimaalaisen kirkon vastakohta. Indialle on annettava ainoastaan Kristuksen personallisuus ja hänen oppinsa. Ja sitä India kaipaa, sanoo Mr. Jones, koko sydämestään se kaipaa Jeesuksen syvästi inhimillistä ja samalla jumalallista — jaloa, ymmärtäväistä, anteeksiantavaa, mutta samalla inspiroivaa, uhrauksiin kutsuvaa personallisuutta.

Mr. Jones ymmärtää pitkän kokemuksen ja monien sieluntaistelujen perästä, että kristinuskko on Kristuksen seuraamista elämässä ja työssä — ja ainoastaan sitä. Dogmit ja uskonkappaleet, riitakysymykset ja teologiset saivartelut, ne tulevat viimeiselle sijalle, jos ne ollenkaan ovat tarpeen.

Ollappa paljon semmoisia kristityitä! Varatkaa, lukijat, itsellenne juhlahetki tutustumalla tähän kirjaan.

\*

Julkaisen Eino Krohnin kiintoisan ja sisältörikkaan matkakirjeen kokonaisuudessaan tässä numerossa ja aman H. P. B:n evankeliumitutkimuksen

jatkon alkaa vasta syyskuussa. Siten kesäisen elokuun **Ruusu-Risti** on sujuva lukea ja älyllinen ponnistus siirtyy syyskuuhun, jolloin kaikki ovat kesän jälkeen virkistyneet.

(Ruusu-Risti 1929 Elokuu N:o 6, s. 229-234)